

tribut Maria Aurèlia Campany

Òmnia l'Bakkali

Jurista i escriptora

omnialbakkali@gmail.com

Si em forcessin, a punta de pistola, a escollir un sol llibre o un sol autor preferit, i disposés de cinc, deu o quinze minuts per fer-ho, molt probablement moriria. Escollir un llibre d'entre els llibres, només un, precisa de la convicció ferma d'haver descobert un diamant en brut i també d'una inqüestionable seguretat en la tria. En el meu cas, crec fermament què l'«un» encara no ha arribat. Juraria que es tracta d'una qüestió de temps, tot aixoplugant-me en l'excusa de no haver llegit prou, de tenir massa poca edat per a gaudir d'un gust prou format i d'una expertesa adquirida. I tot i que els llibres preferits han de dependre d'un judici de valor, vull que el meu depengui també d'un argument intocable, d'una defensa impol·luta, si he d'abanderar una obra com a predilecta.

Tanmateix, i malgrat l'embrolla, és obvi que guardo un especial record cap a certs llibres, com és el cas d'un dels últims que he llegit: el *Dietari de prudències* de Maria Aurèlia Campany. En aquests moments em trobo en uns costums en els quals llegir novel·les m'és plaent, llegir contes m'apassiona i llegir cartes, articles, reportatges, biografies i dietaris m'obsessiona.

En el *Dietari de prudències*, i en els dietaris en general, un pot entrar, sota permís, al cap de l'escriptora, i remoure una mica entre els calaixos de records, d'opinions, de crítiques i d'analítiques que ofereix. És clar que l'escriptora et brinda la safata preparada meticulosament amb els refrigeris que vol que tastis, i tu no sabràs si et presenta tot el banquet disponible o si té part de la teca amagada al rebost. En aquest dietari, Campany introdueix qüestions de la vida privada, de l'escriptura, de la seva tasca com a jutgessa d'obres literàries, de les dones, de la llengua; analitza i critica les obres, els autors, el comportament humà; i, en general, ofereix la seva mirada envers esdeveniments concrets de l'època, i ho fa, tot plegat, sense pèls

**Capmany introdueix qüestions de la vida privada, de l'escriptura,
de la seva tasca com a jutgessa d'obres literàries,
de les dones, de la llengua**

a la llengua — o, més ben dit, sense pèls als dits. El que més em fascina dels dietaris és tenir l'oportunitat de recórrer parts del cervell de l'autor que en les obres literàries no són explícites. En certa manera, conèixer-lo més enllà de les seves obres corre el risc de no saber separar l'obra de l'artista després, i fins i tot de decepció. Poso, per il·lustrar aquesta darrera conseqüència, el cas d'un episodi de la sèrie *The Crown*, que proposa la fictícia situació d'un Felip d'Edimburg que demana, sota un rampell obsessiu, una cita per conèixer en persona als astronautes Neil Armstrong, Buzz Aldrin i Michael Collins, primers homes a trepitjar la lluna. Abans de tenir-los al davant, els concep com a éssers de personalitats exemplars, idealitzats pel Duc per les seves tasques extraordinàries. Un cop aconsegueix mantenir-hi una conversa personal, però, comprèn no només que són homes corrents — i, a raó d'aquest adjectiu, lluny de merèixer la seva idealització— sinó que fins i tot els pareix com a vulgars. Tornant al nostre cas, un s'arrisca, a través de la lectura d'opinions personals escrites per l'artista, de no trobar el que buscava. Per a mi, l'efecte ha estat precisa-

ment el contrari: després de la lectura, Maria Aurèlia Capmany agafa una aura molt més interessant de la que li havia atorgat en un principi, sense qualificar-la d'idealitzada. El que està clar és que els astronautes podien oferir lliçons d'aeronàutica i l'experiència d'haver trepitjat la lluna, i que la nostra escriptora ens ofereix, en el dietari, una mirada personal d'una de les escriptores amb més renom de la nostra literatura en qüestions que avui en dia encara són recurrents, i que ho seran indefinidament.

***Dietari de prudències*
Maria Aurèlia Company**

Hogar del libro,
Barcelona, 1982

Maria Aurèlia Company és una de les plomes referents de la literatura del país. Escriptora de diferents gèneres, des de novel·la, teatre o assaig, on va tractar àmbits com el feminisme o la lluita obrera; va implicar-se també en la lluita antifranquista, esdevenint una destacada dirigent del PSC. ■